

[Mads Larsen.]

ning med Have og Park — Haven og Parken udgør et Areal af 6 Tdr. Land — er af Vurderingsraadet ansat til 60 000 Kr., deraf Jordværdien til 9 000 Kr. Over-Skyldraadet har nedsat Ansættelsen til 55 000 Kr., deraf Jordværdien til 6 000 Kr. Heroverfor siger Vurderingsmanden i sit Brev følgende:

„Disse 6 Tdr. Land med Hartkorn 6 Skpr., 2 Fdkr., $2\frac{3}{4}$ Alb. er Jord affineste Bonitet. Arealet er mere end dobbelt saa langt som bredt og er beliggende med sin længste Side op mod offentlig Vej. Denne Nedsættelse af Jordværdien finder jeg er skandaløs. Ingen Byggegrund i hele Sognet selv til det simpleste og mest afsides beliggende Hus er ansat til en forholdsvis saa lav Pris — almindelig til 3—6 Gange saa høj en Pris.“

Derefter tilføjer den paagældende Vurderingsmand, at det er ikke underligt,

„at man bliver forstemt og taber Lysten til at være Over-Skyldraadets Medarbejdere. Naar jeg ikke har nedlagt Hvervet, er det, fordi jeg saa ogsaa havde afskaaret mig fra yderligere at protestere mod det overlegne Fjernsyn, som Over-Skyldraadet praktiserer. Overlegen og dog saa harebange, at det ikke tør møde deres lokalkendte Medarbejdere i Marken og høre en kort Begrundelse for den Ansættelse, der er paaklaget.“

Det er en alvorlig Anklage mod Over-Skyldraadet som Skatteinstitution, at den ikke tør vove at staa Ansigt til Ansigt med de paagældende og lade dem med gode Grunde begrunde, hvorfor de har ansat, som de har.

Den højtærede Finansminister sagde en enkelt Ting til mig i Anledning af, at jeg har beklaget de Vanskeligheder, som opstod for Kommunerne ved, at de Forandringer i Vurderingerne, der skete i Periodens Løb, skulde have tilbagevirkende Kraft. Ministeren sagde derom det rigtige, at det var i sin Orden og i Overensstemmelse med Loven. At det er det, har jeg intet Øjeblik villet bestride, jeg har blot villet paapege, at saa skal man være endnu mere varsom og forsigtig med at foretage saadanne Forandringer i Periodens Løb, navnlig naar der er gaaet et Par Aar efter den almindelige Vurdering, da det medfører de omtalte Vanskeligheder for den kommunale Administration. Man skal have bevisligt gode Grunde for, at det, man foretager sig, er rigtigt.

Den højtærede Finansminister sagde dernæst, at han ved Lovens Revision vil overveje de Ændringer, som jeg spurgte om

hans Stilling til. Jeg vil gerne sige heroverfor, at det kan let blive for sent. Medens Græsset gror, dør Horsemor, hvilket her vil sige, at hvis Over-Skyldraadet fortsætter som hidtil, er der Fare for, at en Række af de bedste og dygtigste lokale Vurderingsmænd, maaske ogsaa Vurderingsformænd, tager deres gode Tøj og gaar, og det vilde være til ubodelig Skade for en fremtidig Værdiansættelse af Ejendommene.

Derfor maa jeg tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han vil tage velvilligt paa saadanne Ændringer, hvis de bliver stillet i det Udvalg, som beskæftiger sig med Ministerens Forslag om nye Vurderingsregler. Dette Udvalg har ikke afsluttet sit Arbejde endnu; der foreligger i alt Fald nu et enkelt Ændringsforslag, og der er derfor ogsaa en Mulighed for, at Ministeren derigennem kan komme til at forhandle om disse Forhold med et Rigsdagsudvalg. Jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, at han erklærer sig villig til at tage en saadan Forhandling.

Den højtærede Justitsminister kan jeg derimod takke for den Besvarelse, han gav mig paa mit Spørgsmaal angaaende den Fare, som de løsgaaende Hunde er for Færdselsikkerheden, navnlig nu under den stærke Motorkøretøjstrafik. Jeg maa dog sige, at jeg var ikke helt tilfreds med Ministerens Udtalelser i saa Henseende. Han understregede ganske rigtigt, som jeg ogsaa havde forudsat, at Lovens § 13 paalægger de paagældende at erstatte Skaden, og sagde, at han ønskede ogsaa, at der skulde gaas frem med Strenghed overfor Hundenes Ejer-mænd; men saa var det, ligesom det glippede noget for Ministerens Besvarelse, thi Ministeren sagde dernæst til mig: Vil det ærede Medlem gøre noget af virkelig Betydning, saa kan han jo indenfor sin Jurisdiktion forhandle med Politimyndighederne og sørge for, at der bliver tilvejebragt strenge Regler i Politivedtægterne.

Det var ikke det, jeg havde talt om; det var ikke noget lokalt for den enkelte Egn, men det var Spørgsmaalet om i en Tid som nu, hvor løse Hunde kan forvolde Ulykker, for hele Landet at faa gennemført ensartede og strenge Regler, som gør, at de paagældende Hundeejere er sig deres Ansvar bevidst, thi det er ikke Tilfældet nu. Her kan jeg tale ud fra mit Kendskab til min egen Egn; dér er Forholdet det, at løse Hunde strejfer om i stort Tal, og at selv de Beboere, som ikke holder nogen Hund og derfor burde være forskaanet for Besøg af Hunde